

Rafael Catardi

Rimes alguereses

Editorial Barcino, Barcelona 1971

BONA GENT

— Bona gent que pel món navegau,
sempre anant estrinyits de una pena,
mirau dolça aquest' ària serena,
dau-vos pau a redòs de l' Alguer.

— Tots tenim la secreta cadena
de un record més margant del veré,
— De olvidar tots tenim menester!

— De Vallvert a Lomedo, és un manto,
de olivars i de vinyes gitjades:
les verdures, les fruites més rares
no abasta la gent a acollir.

— La badia de les bones anyades
no hi ha astèrgio que pugui aquipir.
— És la terra algueresa un jardí!

— La Marina algueresa és famosa
de bellesa i de pesca abundanta;
lo Maïstral, quan la veu, se n'encanta,
i bufant la treu a ballar.

— La Marina algueresa se vanta
lo Maïstral de poguer aguantar.
—Lo Maïstral ve, burutja i se'n va!

— Se la mira lo Cap de la Caça,
se la té redossada a bratceto;
té una estela apuntada al boneto
i una perla amagada al tacó.
—De la Gruta s'entén lo soneto...
de Sirenes n'hi haurà un carretó.
— I Neptuno farà 'l ball rodó!

Febrer 1945

(pagg. 25-28)

* * *

SOMI

*En record de Lluigino,
meu bon germà*

O mariner que vas per la costera
cercant l'atrasu al so del sou tintinu,
cercant com a cada u lo bé que espera,
seguint com a cada u lo sou destino,
somiant, *tra* l'una i l'altra maistralada,
de tirar en terra i te posar de una ala...

Fóra bell, una alanxa així pel gustu,
de se n'eixir l'estiu per una pescada
una taverna, dos gerrets arrustu,
una tassetta —o dues—, una enraonada
—no fa més cas si és fea la tavernera—,
i una mica de vinya a la Taulera.

Ma és somi, o mariner, no hi posis ment;
és carinyo del cor, és dolç engany;
jo també, que n'he pres de cops de vent,
só anant-hi a fatu a fatu i no de un any,
i sempre se n'allasca, i me diu el cor
que forsis no floreix aquesta flor!

(pagg. 39-40)

* * *

ETERNAMENT

Eren sols, aturats a una platgeta
de pau i de silenci enguirlandada.
A ell, mirant-la, 'l cor li palpitava,
que mai l'havia basada;
ella, la desitjada,
vincida del desig
quasi li dieva: basa-me!

Tot l'Univers tancat
en un llençol de rena!
La donosa, ama'l dit,
un cor havia pintat
encoronat de foc,
i a sota havia escrit:
«Eternament».

Però llestra o un'ondeta
—mira la bruixa si era engelosida!—
s'alça, s'umfla, respira,
pren l'abrivo, se tira...

i aont un cor hi havia
de amor i de esperança
eternament encés,
¿cosa ha deixat?... Arrés!

Juliol 1961

(pagg. 106-107)